

Oy Vermek Yeterli Olmayacaktır – Trump/Pence Hemen Şimdi Gitsin Talebi ile Sokaklara Çıkmalı ve Sokaklarda Kalmalıyız

Editörün Notu: Bob Avakian'ın aşağıdaki açıklaması 11 Eylül 2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır.

Kaynak

için

bkz :

<https://revcom.us/a/664/bob-avakian-voting-will-not-be-enough-pt1-en.html>

1.Bölüm: Demokratlar Trump ile Gerektiği Şekliyle Mücadele Edemez

Şu Anki Acil Durum, Trump/Pence Rejimini Acilen Gönderme İhtiyacı, Bu Seçimlerde Oy Vermek ve Devrim İçin Temel İhtiyaç Üzerine başlıklı 1 Ağustos bildirisinde şu önemli noktadan bahsettim;

“Bu kritik zamanda bu rejimi iktidardan uzaklaştırmak için şiddet içermeyen ve uygun olacak her yoldan yararlanılmalıdır. Ve eğer Trump/Pence rejiminin devrilmesini talep eden kitlesel protestolara rağmen bu rejim oy verme zamanı geldiğinde iktidarda kalırsa –temel olarak buna dayanmadan- bu rejimin gitmesi için gerekli tüm araçlar kullanılmalıdır ve bu süreç Trump aleyhine oy vermeyi de içermek durumundadır (eğer seçimin fiilen yapıldığını varsayarsak). Açık olmak gerekirse, bu durum kazanma şansı olmayan bazı adaylar için “tepki oyu” vermek demek değildir, Trump’a karşı etkili bir şekilde oy kullanmak Demokrat Parti adayı Biden’e oy vermek anlamına gelir.”

Bununla beraber güçlü bir şekilde şunu da belirttim:

“Bu rejimi devirmek için sadece oy verilmesine güvenmek neredeyse kesin olarak çok kötü, hatta feci sonuçlara yol açacak bir durumdur. Bu durum özellikle de mevcut rejimin halihazırda yaptıkları ve Trump’ın seçimlere ilişkin söyledikleriyle daha da geçerlidir.”

Trump’ın Bariz Irkçılığı ve Beyaz Üstünlükçü Şiddeti Desteklemesi

Kasım ayı için planlanan seçimlerle ve iktidarı elinde tutmaya yönelik genel yaklaşımıyla ilgili Trump’ın stratejisinin önemli bir parçası, “kanun ve düzen” çağrıları yaparak, bariz bir ırkçılığı her seferinde daha fazla uygulamaktır. Trump, beyazların üstünlüğüne ve polis terörüne karşı devam eden protestoları “şiddet” olarak tasvir ediyor. Kendisi bu şiddetin kapsamı ve nedenleri hakkında alenen ve fena halde yalan söylüyor. Durumu birilerinin yağmaya ve tecavüze kalkıştığı *kaba bir korku sahnesi* olarak resmediyor. Trump’ın vizyonuna göre hepsi zaten beyazlardan oluşan banliyölerde bu meçhul kişiler evlere ve insanlara saldırıyor ve özellikle de kadınları hedef alıyor. Bu durum Jim Crow ayrımcılığı sırasında Siyahileri linç etmek için çeteler örgütleyen beyaz üstünlükçülerin kullandıkları aşağılık taktiklerin, ayrıca Hitler’in NAZİ Almanyasında Yahudilere yönelik nefret ve şiddeti nasıl açığa çıkardığının doğrudan bir “yansımasıdır”. Burada da gerçekler, Trump ve onun faşist rejimi ve destekçileri için önemli değildir, daha doğrusu onlara göre gerçekler kasıtlı olarak çarpıtılmalı, bunlara meydan okunmalı ve kelimenin tam anlamıyla ölümcül amaçlar uğruna saptırılmalıdır...

Beyaz üstünlüğüne ve polis terörüne karşı yapılan bu protestoların ezici bir çoğunlukla (yüzde 90’ından fazlasının) şiddet içermediği (örneğin Princeton Üniversitesi tarafından yapılan bir araştırmada) gösterilmiştir; ve protestocular tarafından işlenen şiddet, görece önemsiz düzeyde olmuştur

(küçük çaplı, kapalı alanlarda, genellikle polis karakollarında veya yakınında bazı yangınlar, yağmalama ve birkaç binaya çöp atılması gibi – yani ortada Trump’ın öne sürdüğü gibi bütün şehirlerin yakılıp yıkıldığı şeklinde bir tablo bulunmamaktadır). Ancak bunun da ötesinde, bu protestolarla bağlantılı şiddetin çoğu Trump destekçileri tarafından gerçekleştirilmiştir. Protestolara defalarca saldıran polisler ve silahlı faşist haydutlar gibi (Trump’ın “İkinci Değişiklik insanları” dediği kesimler gibi). Bu şekilde en az 20 protestocu öldürüldü. Trump ve destekçileri, beyaz üstünlükçülerin bu şiddetini haklı çıkarmaya çalıştı ve hatta bu şiddeti bariz bir şekilde yücelttiler...

Demokratlar ve genel olarak aynı kamptaki “ana akım medya” (CNN, MSNBC, New York Times, vb.) büyük ölçüde dikkatleri protestolardan uzaklaştırmaya ve Trump’ın daha savunmasız olduğunu düşündükleri meselelere kaydırmaya çalıştılar. Bunlar özellikle de, Trump’ın COVID pandemisini gerçekten pervasızca ele alması ve Trump’ın (veya ona atfedilen) ABD askerlerini aşağılayan ifadeleri gibi şeylerdi. Ancak Trump, beyazların üstünlüğüne ve polis şiddetine karşı protestolara yönelik ırkçı saldırılarına ve Demokratları, Siyah “haydutlar”, anarşistler ve diğer “aşırı solcular” tarafından şiddet ve “katliam” destekçileri olarak gösterme girişimlerine devam etti; ve bu durum Demokratları bütün bunlara yanıt vermeye önemli ölçüde zorlayacak bir etki yarattı. Peki Demokratların tepkisi ne oldu? Protestoların çoğunun barışçıl olduğunu belirttiler ve hatta Trump’ın şiddet istediğini söylediler; fakat aynı zamanda Demokratlar Trump’ın koyduğu şartları (ve tuzağı) büyük ölçüde kabul ettiler. Protestolarla bağlantılı şiddetin çoğundan kimin sorumlu olduğuna vurgu yapmadan -ve bu bir kez daha ezici bir çoğunlukla Trump destekçileridir- protestocular tarafından izlenen şiddeti kınamaya büyük önem verdiler. **Demokratlar, burada polis şiddetini protesto eden ve (ezici bir çoğunlukla) protestoları barışçıl olsa bile polis tarafından daha fazla şiddete maruz kalanların yaşadığı acı ironiyi vurgulamadılar!** Demokratlar bir başka dikkat çeken

ironiyi daha vurgulamıyorlar: Trump ve destekçileri ırkçı şiddete karşı ezici bir çoğunlukla barışçıl protesto düzenleyen halkı kınadı ve onlara saldırdı, **aynı Trump köleliği korumak ve yaygınlaştırmak amacıyla yüz binlerce Birlik askerini öldüren Konfederasyon “kahramanlarının” anıtlarını savundu.**

Demokratların Stratejisi Sorunun Kendisini Güçlendiriyor

Trump’ın protestolara yaptığı saldırılar karşısında ve masum (beyaz) insanlara, onların mülklerine şiddetli bir şekilde saldırmaya meyilli “bu çeteci insanlara” ilişkin ırkçı korku hikayeleri karşısında Demokratların ve müttefiklerinin ne yaptıklarının -veya yapmadıklarının- iki temel nedeni var. Birincisi Demokratların seçim stratejisi az sayıdaki “değişken eyalette” nispeten az sayıda “değişken seçmeni”, büyük ölçüde banliyölerdeki beyazları kazanmaya odaklanmış durumdadır. Bundan kaynaklı ve bir kez daha Trump’ın koyduğu şartları büyük ölçüde kabul eden Demokratlar, bu seçmenlere Demokratların da banliyölerdeki beyaz “değişken seçmeni” dikkate alarak, sözde şiddet içeren bu protestoları kınadıkları -ve bunları bastırmak için hükümet gücünün kullanılması- konusunda güven vermeyi çok önemli görüyorlar. Burada kendi başına bunun çok hatalı ve sapkın olduğu söylenmelidir ve bu muhtemelen bir kaybetme stratejisidir. Sadece protestolarla bağlantılı şiddetin çoğunun Trump destekçileri (polis dahil) tarafından gerçekleştirildiği ve protestoların kendilerinin ezici bir çoğunlukla barışçıl olmasından değil; **ancak, protesto eden herkesin niyeti tamamen barışçıl kalmak olsa bile, polis ve silahlı “sivil” ırkçılar tarafından kışkırtıldığında yine de şiddet olacaktır, çünkü Trump ve destekçileri protestocular her ne yaparsa yapsın şiddet uygulamaya ve bunu şiddetlendirmeye devam edecektir.**

Bu noktada, birkaç eyaletteki oylamanın esasen başkanlık seçimlerinin sonucunu belirlediği doğrudur—Öyle ki, önceki başkanlık seçimlerinde Trump örneğinde olduğu gibi, birisi halk oylamasını kaybedebilir ve yine de başkan olabilir. Ancak

bu gerçeklik göz önüne alındığında bile, Demokratlar için çok daha iyi işleyebilecek bir seçim stratejisi, Trump'ın tüm ırkçı yaklaşımına doğrudan ve güçlü bir şekilde karşı çıkmak, Siyahi halka ve diğer beyaz olmayan halklara ve çok sayıda beyaz insana, özellikle de toplumsal adaletsizliğin, bariz eşitsizliğin ve yaygın polis şiddetinin sona erdirilmesine yönelik kesin bir istekle motive olduklarını gösteren genç kuşaklara hitap etmek olacaktır. Bu teorik olarak Demokratların başvurmaya odaklanabilecekleri büyük bir "depodur".

Ancak Demokratlar bunu yapmayacaktır ve yapamazlar da. Ve bu durum bizleri Demokratların olaylara şu anki şekliyle yaklaşmasının daha derin nedenlerine götürür. Her ne kadar mevcut durumda polis terörüne karşı kitlesel bir başkaldırı olsa da, Demokratlar -bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin temsilcileri olan Demokratlar- genel hatlarıyla "polis reformundan" bahsetme ihtiyacı duymuşlardır. Polisin içerdiği ırkçı şiddetle birlikte bu sistemin baskıcı "kanun ve düzenini" uygulaması için temel ihtiyaç olduğu konusunda oldukça kararlıdırlar. Dolayısıyla Demokratlar, bu polis şiddetinin sona ermesi gerektiği yönündeki güçlü ve yaygın his ile fiilen birleşen bir kampanya yürütemezler. Aynı zamanda, bu sistemin temsilcileri ve geleneksel kurumlarının ve "istikrarın" koruyucusu olarak Demokratlar aslında bu sistemin içine inşa edilmiş ve sistem için gerekli olan polis terörünü ve beyaz üstünlüğünü sona erdirmek için on milyonlarca insana başvurma ve bunu daha da artırma temelinde bir seçim kazanmak istemezler ve bu temelde hükümete başkanlık etmek de istemezler. Demokratların bakış açısından, "sakinliğe ve normale dönüş" özlemlerine başvurmak daha iyidir -bunun birçok orta sınıf banliyöde yankılanması muhtemeldir- fakat faşist güçler buna izin vermeyeceği için, büyük ölçüde "sakinlik ve normallik" olmayacaktır.

Faşistlerin "Yakınmalarına" Başvurmak Yalnızca Faşizmi Güçlendirecektir

Bir kez daha, 2016 seçimleri sırasında ve hemen sonrasında olduğu gibi “ana akımdan” sesler ortaya çıkmış durumda (CNN’den New York’un Demokrat Valisi’nin kardeşi Chris Cuomo ve küresel kapitalizmin “büyük yararlarının” önde gelen bir savunucusu olan Thomas Friedman’a kadar) Biden ve Demokratların, bu kez kazanmak için insanları aşağılamak yerine onların “şikayetlerini” kabul ederek Trump’ın “tabanına” başvurmaları gerektiğini savunanlar var. Fakat bu faşizmin köklü temelleri var ve bu faşistlerin zihinleri onlara “iyi davranarak” veya “şikayetleri” “meşruymuş” gibi davranarak değişmeyecek. Benim (ve bu faşizm fenomenini ciddi şekilde inceleyen diğerlerinin) işaret ettiği gibi, gerçek şu ki, bu “şikayetler” beyaz üstünlüğü, erkek üstünlüğü, zenofobi (yabancı düşmanlığı), kuduz Amerikan şovenizmi ve çevrenin sınırsız yağmalanmasından kaynağını alır. Ve en temel ifade ile Demokratlar, tüm bunları somutlaştıran ve uygulayan mevcut kapitalizm-emperyalizm sistemini temsil etseler de, Cumhuriyetçi parti giderek daha açık bir şekilde faşist hale gelmiş ve eşitsizliği, zulmü ve yeryüzünün yağmalanmasını agresif bir şekilde teşvik ederek ayrıca bilimsel yöntemi ve rasyonel düşünceyi reddederek ve ona karşı tutkulu bir öfke ile kendi “tabanını geliştirip örgütlemiştir.” Örneğin, Afro-Amerikan ilahiyatçı Hubert Locke’un özellikle bu faşizmin itici gücü olan Hristiyan köktendincilere hitap eden şu önemli analizi var:

“Bunun gücünü geliştiren ve desteğini esas olarak ulusun sözde kalbi denen topraklarda ve özellikle de güney bölgelerinde bulan bir hareket olması tesadüf değildir. Burası, Amerika Birleşik Devletleri’nin İkinci Dünya Savaşı sonrası hiçbir zaman rahat etmeyen kısmıdır. Savaştan sonraki kısa normallik dönemini, on yıl içinde özellikle Güney’de, yüzyıllarca kültür ve geleneği altüst eden, bastırılmış ve uzun süredir gecikmiş bir ırksal devrim izledi. Yirmi yıl sonra, Güneydoğu Asya’da halk düşmanı bir savaşta yaşanan hayal kırıklığı Amerikan yaşamındaki geleneksel/konvensiyonel vatanseverliğin temellerini sarstı; sonraki on yılı, Amerikan halkının bu

kesiminde kadınların toplumdaki ikincil konumu ve gey ve lezbiyenlerin Amerikan yaşamındaki yeri hakkında derinden yerleşik görüşleri alt üst eden bir cinsel devrim izledi. Bu siyasi, sosyal ve kültürel yenilgiler şimdi son yarım yüzyılda zamanda geri gitmek ve Amerika'yı savaş öncesi saflığına döndürmek için zorlu bir savaşa dönüştü. Örneğin okullarda yaratılışçılığı öğretmenlerin sağcı dinci gündeminin bu kadar önemli bir parçası olması boşuna değil. Bu, 1920'lerin ortasında sağın kaybettiği bir savaştı, ancak sağın yenilgiyi kabul ettiği bir savaş değildi – tıpkı bazı ölümsüzlerin İç Savaşı kaybettiğini asla kabul etmemesi gibi. Sonuç olarak, dinci sağın peşinde olduğu restorasyon yarım asır önce bu ulusta kaybolan bir yaşam biçimini yeniden ele geçirecek bir restorasyondur.” (1)

“Amerika'yı Yeniden Büyük Yapmak” aslında bu anlama geliyor. Demokratlar, sözüm ona sosyal adaleti önemseyen ve çevresel krizi ele alan parti olarak kendi “kimliklerini” terk etmeden bununla “rekabet edemezler”.

Bütün bunlar, Demokratların Trump/Pence rejimini gerçekte olduğu gibi -yani faşist olarak- tanımlamamasının temel nedenleriyle de bağlantılıdır, önceden de vurguladığım gibi faşizm “sadece korkunç politikalar meselesi değil, aynı zamanda en temel haklar olduğu varsayılan şeylerin acımasızca bastırılmasına ve ihlaline dayanan **niteliksel olarak farklı bir yönetim biçimidir.**” (2) Her şeyden önce, bu rejimin aslında faşist olduğunu kabul ederseniz, bu tüm sistem hakkında çok büyük soruları gündeme getirir ve böyle bir faşist rejimin nasıl iktidara gelebileceği -askeri darbe gibi bir şeyle değil, bu sistemin “normal kanalları” ve kurumsal prosedürleri aracılığıyla olabileceği- anlaşılır. Ve bununla birlikte, bu rejimin faşist olduğunu kabul etmeniz, faşizmin yarattığı tehlikelerle başa çıkmak için yapılması gerekenler açısından çok büyük çıkarımlara varmayı kapsar. Gerçekte bu durum, bu sistemin “normlarının” dışına çıkmayı ve **Faşizmi Reddet (RefuseFascism.org)** tarafından tanımlandığı gibi, bu

rejimin devrilmesini talep etmek için sokaklarda kararlı, şiddet içermeyen ama sürekli mücadelede içinde olacak halk kitlelerini seferber etmeyi gerektirir.

Bu Faşizme Karşı Acil Kitlesele Seferberlik İhtiyacı

Özetlemek gerekirse, Demokratlar böyle olmalarından ötürü -ne seçim ile ne de bu seçimlerin yapılacağı daha büyük durum ve gerçekte bu duruma dahil olan derin riskler karşısında- faşizmi üreten bu sistemin ve büyük ölçüde *bizzat faşistlerin kurduğu şartlar ve sınırlar dahilinde* herhangi bir şekilde tüm bunlarla baş etmeyecek ve bütün bunlarla başa çıkamayacaklardır.

Bu durum, Trump/Pence faşist rejiminin -tekrar tekrar ve artan bir şekilde- bu sistemin “normlarını” ayaklar altına almalarıyla Demokratların baş etme girişimlerinde ve bunun karşısında ne yapıp ettiklerinde görülebilir. Demokratlar defalarca bu faşist rejimin meydan okuduğu ve tanımadığı ya da faşist hedeflerine boyun eğdirdiği “normları” ve mahkemeler, kongre oturumları ve yargılamalar vb. gibi kurumları kullanmaya çalışarak bununla başa çıkmaya çalıştılar ve Demokratlar defalarca başarısız oldu. Yine de bu rejime karşı çıkmak için bu “normlara” ve prosedürlere başvurmaktan başka bir yol aramayı inatla reddediyorlar. Yaptıkları şey budur ve Trump’ın yaklaşan seçimlerde oyları bastırma yönündeki artan ve yoğunlaşan hamleleri ve açıkça belirttiği gibi seçim sonucu ne olursa olsun iktidarda kalarak kazananı kendisi ilan etme konusundaki kararlılığı karşısında dahi Demokratlar bütün bunları yapmaya devam etme eğiliminde olacaklardır.

Bütün bunlar -her ne kadar Biden’a oy vererek Trump aleyhinde oy kullanmak gerekli ve önemli olsa da- neden yalnızca oy vermeye güvenmenin ve yalnızca seçimlerin sorunu çözeceğini ummanın felakete yol açacağını ortaya koymaktadır.

Ve tüm bunlar, bu seçimin gerçek sonucu her ne olursa olsun (eğer gerçekten yapıldığını varsayarsak), Trump kendisini

“kazanan” ilan edip görevden ayrılmayı reddederse, Trump/Pence rejiminin devrilmesini talep eden gerçekten büyük bir seferberliğin yokluğunda, çok büyük olasılıkla Demokratlar’ın Trump’a teslim olma olasılığına işaret ediyor. İhtiyaç duyulan kitlesele seferberlik, seçim sonrasında “bir gecede” inşa edilemez – ve şeyleri Demokratların ısrar ettiğı çerçeve ve sınırlar içine hapsederek de inşa edilemez.

Gerçek olan -bu ülke hakkındaki gerçek ve Trump/Pence rejimi tarafından neyin temsil edildiğı ve uygulandığı hakkındaki gerçek- adaletsizlik ve baskıya ve bu rejimin faşizmine karşı mücadelenin hayati ve acil bir odağı olarak hayata geçirilmesi gerektiğidir. Bu durum, seçimleri beklemeden, şu anda harekete geçerek ve sürekli bir şekilde bu rejimin gitmesi gerektiğı yönündeki birleştirici talep etrafında sürekli seferberlik halinde olacak kitlelerle -önce binler sonrasında milyonlara ulaşacak kitlelerle- yapılmalıdır.

Kasım Ayını Beklemek ve Seçime Güvenmek Muhtemelen Felakete Yol Açacaktır:

Sokaklara Çıkmalı ve Sokaklarda Kalmalıyız, Trump/Pence Rejiminin Hemen Şimdi Gitmesini Talep Ediyoruz!

Referanslar:

1.[*Reflections on Pacific School of Religion’s Response to the Religious Right*](#), Dr. Hubert Locke. Bu makale revcom.us sitesinde mevcuttur.

BA’nın Toplu Eserleri içinde revcom.us’ta bulabileceğiniz faşizm meselesi üzerine kendi yazı ve konuşmalarına ek olarak, özellikle Hristiyan faşizmi fenomeni hakkında çok sayıda önemli çalışma yapılmıştır. Buna Katherine Stewart* ve Kristin Kobes Du Mez* tarafından yazılan son kitaplar da dahildir. Bunlar faşistlerin son derece baskıcı, gerici ve kelimenin tam anlamıyla kaçık görüşlerine ve amaçlarına sıkı sıkıya bağlı olduklarını ve sözde “meşru şikayetlerine başvurma girişimleriyle” harekete geçilemeyeceğini açıkça ortaya koymaktadır.

Örneğin yakın dönem önce yayınlanan **“Patriyarşî ve Vatanseverlik – Agresif Erkek Üstünlükçülüğü ve Amerikan Üstünlükçülüğü – Tehlike ve Acil Değişim”** makalemde Kristin Kobes Du Mez’un *“Jesus and John Wayne: How White Evangelicals Corrupted a Faith and Fract a Nation”* kitabındaki önemli bilgilerden yararlanılmaktadır. Ayrıca 2017’deki **“Trump/Pence Rejimi Gitmeli! İnsanlık Adına Faşist Bir Amerika’yı Reddediyoruz!”** konuşmamda Katherine Stewart’ın *“The Good News Club: The Christian Right’s Stealth Assault on America’s Children”* adlı kitabındaki önemli bir analizden alıntı yapılmaktadır.

2.Şu Anki Acil Durum, Trump/Pence Rejimini Acilen Gönderme İhtiyacı, Bu Seçimlerde Oy Vermek ve Devrim İçin Temel İhtiyaç Üzerine